

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

SEKELDUSED SEKVOIAMETSAS

Neitsijõe romaan

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Redwood Bend
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2012 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07414422
ISBN 978-9949-82-936-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

*Jill Shalvisele,
kes tõi mängu isikliku karu koos kolme pojaga,
ning – mis veelgi olulisem –
südamliku tänutundega meeldiva ja pühendunud sõpruse eest.*

ESIMENE PEATÜKK

Katie Malone pani ameti maha ja pakkis oma väikeses Vermonti majas asjad. Möödunud aastad olid olnud karmid ja viimased kuud, mis tal tuli veeta oma vennast Connerist lahus, olid olnud eriti raske. Tõtt-öelda oli ta olnud nii üksildane, et oleks äärepealt interneti tutvumisportaaliga liitunud.

Ent pöördepunkt saabus siis, kui tal tekkis lootus luua romantiline suhe oma ülemusega: maailma toredaima lastehambaarstiga ja mehega, kes teda kordagi ei suudelnud. Ja mispärast? Loogiline: ülemus oli homo. Katie oli *viimane* inimene, keda ta tahtis suudelda.

Nüüd oli Katie viimane aeg mehed unustada, Californiasse naasta ja oma iseseisvuse turgutamisele keskenduda. Viieaastane Andy – üks tema kaksikpoegadest – ütles midagi niisugust, mis torakas noolena südamesse ja pani taipama, et nende pere vajab uut algust.

Katie pakkis parajasti kasti, mida Californiasse saata, kui Andy küsis: „Kas me peame jälle pimedal ajal kolima?“

Katie oli rabatud. Sõnatu. Samal ajal kui tema oli mõelnud suudlustele ja üksindusele, muretsesid pojad ööpimeduse varjus tundmatusse põgenemise pärast. Paika, mis oli sugulastest veelgi kaugemal kui nende praegune elukoht.

Ta haaras väikese poja kaissu ja vastas: „Ei, kullake! Ma viin sinu ja Mitchi onu Conneri juurde.“

Andy ja Mitch olid viieaastased identsed kaksikud. Mitch kuulis jutuaajamist pealt ja jooksis lähemale. „Onu Conneri juurde?“ küsis ta.

„Jah,“ kinnitas Katie, kellele sai järsku selgeks, mida teha. Ta pidi pere kokku viima ja veenduma, et pojad tunneksid end turvaliselt ja kaitstult. „Kohe pärast üht väikest kõrvalepõiget. Kuidas Disney World kõlab?“

Poisid hakkasid rõõmust karglema, hõisates: „Jess!“ ja „Lahe!“ Tähistamine lõppes põrandal maadlusmatšiga. Nagu tavaliselt.

Katie pööritas silmi ja jätkas pakkimist.

Möödunud talvel oli tema venda tabanud laastav kogemus, millest oli kujunenud perekondlik kriis. Nende perele kuulunud rauapoe taga mõrvati üks mees ja Conner oli viivitamatult politseisse teatanud. Vennast oli saanud olulise mõrvajuhtumi ainuke tunnistaja. Varsti pärast kahtlusaluse vahistamist põles rauapood maatasa ja Conneri kõneposti jäeti ähvardus. Selle põhjal otsustas ringkonnaprokurör, et ohutuse huvides tuleb pereliikmed üksteisest eraldada. Katie koos poegadega pagendati turvakaalutlustel Vermonti, mis oli Sacramentoist kaugel, ent vähemalt samas riigis. Conner peideti Põhja-California väikesesse mägilinnakesse.

Tänaseks oli kõik möödas. Mõrvas kahtlustatu tapeti enne, kui ta jõudis kohtupinki astuda, Conner polnud enam tunnistaja ja nende pere oli ohust prii. Nad võisid asuda hingehaavu tervendama ja omavahelisi sidemeid taastama.

Peale selle oli Conner kohtunud Neitsijõel Lesliega – naisega, keda armastas. Ta oli jäänud paikseks, et naisega ühist elu alustada.

Katie armastas venda üllatada, kuid neil oli ammu kujunenud harjumus iga päev suhelda. Poistega rääkis Conner ülepäeviti kas või põgusalt, sest ta oli neile lähim isa asemik. Katiel polnud lootustki oma reisiplane varjata. Isegi kui Conner midagi ei kahtlusta, lobisevad poisid kahtlemata kõik välja.

„Suvi on peaaegu kohal,“ ütles ta vennale. „Varsti algab juunikuu. Nüüd, mil oht on möödas, võime vabalt reisida ja ringi liikuda.

Pean poistele taas enam-vähem stabiilse elu tagama. Nad vajavad sind, Conner. Kui sulle sobib, veedaksime suve meelsasti sinu juures Neitsijöel. Loomulikult üürin eraldi maja, aga poisid peaksid sinu lähedal viibima.“

„Tulen teile järele,“ pakkus Conner kohe.

„Ei,“ vastas Katie ilmetult. „Me söidame poistega kolmekesi puhkusele. Oleme selle ära teeninud. Läheme mõneks päevaks Disney Worldi. Sealt saadan auto siia, ise lendame Sacramentosse ja siis tuleme Neitsijöele: see on kõigest mõnetunnine teekond. Ja ma armastan maanteeäärseid maalilisi vaateid.“

„Tulen teile Sacramentosse vastu,“ pakkus Conner.

Katie tõmbas hinge. Pärast vanemate surma oli vend muutunud üleliia hoolitsevaks. Ta oli Katie jaoks alati olemas ja Katie jumaldas teda selle eest, ent Conner kippus neid kamandama ja vahel tuli temaga konkreetne olla. „Ei. Ma ei ole laps. Olen kolmekümne kahe aastane ja saan väga hästi hakkama. Ja ma tahan laste seltsis aega veeta. Nad on pärast kolimist olnud üpris ebakindlad ja me vajame ühist lõbutsemise aega.“

„Tahan lihtsalt aidata,“ lausus Conner.

„Ja ma armastan sind selle eest. Aga seekord toimin oma äranägemise järgi.“

Selle peale tõmbus vend tagasi. „Hea küll, aus värk.“

Katie vakatas jahmunult. „Tohoh!“ pomises ta viimaks. „Kes sa oled ja mida sa mu suure vennaga tegid?“

„Väga naljakas.“

„Ehkki ma pean sinust väga lugu, kirjutan sinu muutumise Leslie arvele. Ütle edasi, et olen talle tänu võlgu.“

Kui Katie oli märtsikuus Vermonti põgenenud, jäi temast maha mahtuniversaal, kuna selle numbrimärgi järgi oli võimalik tema isikut tuvastada. Sõiduk tuli nüüd maha müüa ja Conner oli organiseerinud Katie jaoks Vermonti uue Lincoln Navigatori maasturi: mammutisuuruse sõiduki, mida Katie suutis vaevu parkida. Nagu iga autojuhist ema, oli ta mahtuniversaali taga nutnud: kerget

sõidukit oli olnud lihtne kasutada ja see oli tundunud lihtsalt kehapiikendusena. Aga ta õppis suurt bensiinijanust maasturit kiiresti armastama. Ta tundis end haavamatu maanteeekuningannana, kes nägi kõigest ja kõigist üle. Ta lausa ootas maantee sõitu, et saaks mõtiskleda ja erinevaid valikuid kaaluda. Näha kilomeetreid taha vaatepeeglisse haihtumas oli meeldiv viis minevikku seljataha jätta ja uut algust tervitada.

Katiel ei kulunud linnast välja sõitmiseks palju aega. Esmaspäeval laskis ta UPS-i kulleril kastid peale võtta, helistas kooli, palus poiste lasteaiadokumendid skaneerida ja oma meili peale saata, kutsus omaniku maja seisukorda üle vaatama ja annetas naabrile kiiresti riknevad toiduained, mille ta pidanuks muidu ära viskama. Ta korraldas Orlandost Lincolni transportimise Sacramentosse, kuni ta koos poistega Disney Worldi naudib. Peale riiete pakkis ta kaasa autokülmiku ja piknikukorvi. Ka roosa tööriistavöö, kingitus kadunud abikaasalt Charlielt, reisis temaga kõikjale kaasa. Varustatuna kaasaskantavate DVD-mängijate ja filmidega, iPadide ja laadijatega, pakkis ta suure maasturi asju täis ja sõitis lõunasse.

Algus läks sujuvalt, kuid mõne tunni pärast hakkasid poisid nihelema, näaklema ja virisema. Katie tegi ühe poisi pärast pissipeatuse, mida teine poiss ära ei kasutanud, ja viieteistkümmne minuti pärast tuli teha uus pissipeatus teise poisi pärast. Nad tegid iga mõne tunni järel puhkealadel piknikupause ja Katie jooksupoisse, et neid väsitada, kuid ainsana väsis tema ise. Ta parandas ära rikkis DVD-mängija, pani valmis mõned suupisted, toppis poisid uuesti autosse ja jätkas teekonda.

Ta nuputas, kuidas lapsevanemad säärase olukorraga kümme, kakskümmend, kolmkümmend aastat tagasi toime tulid, kui kaasaskantavaid filme ja iPadi mängu veel olemas polnud. Kuidas saadi hakkama ilma veokisuuruste autodeta ja allalastavate vahepaneelideta, mida oli võimalik mängude ja suupistete toetamiseks kasutada? Ristluslaevasarnaste autodeta, millel olid iga reisija jaoks eraldi soojendus- ja jahutustermostaadid? Kuidas pioneerijuhist emad hakkama said? Kas selleks ajaks *oli* üldse kleiplint leiutatud?

Enamik naisi oleks sarnases olukorras enesehaletsuse küüsi langenud, kui oleks pidanud nõudlike ja energiliste poistega jagelema, ent Katie polnud selline. Ta vihkas enesehaletsust. Ent ta soovis siiski, et Charlie oleks võinud oma poegi näha ja neid kantseldada.

Katie oli kohtunud ja abiellunud Charliega kahekümne kuue aastaselt. Neil oli romantiline, pühendunud ja kirglik suhe, mis jäi paraku liiga lühikeseks. Charlie oli olnud sõjaväe eriüksuslane – rohebarett. Kui Katie alles kaksikuid ootas, lähetati tema abikaasa Afganistani, kus too enne laste sündi hukkus.

Oh kuidas Katie soovis, et laste isa võinuks neid praegu tunda! Kui nad parajasti pahandust ei teinud, olid nad väga naljakad. Ta oletas, et nende isa oli olnud lapsena samasugune. Väline sarnasus oli kahtlemata olemas. Poisid olid oma vanuse kohta suurt kasvu, ohjeldamatud, võistlushimulised, targad, kergesti ägestuvad ja tugeva omanikuvaistuga. Mõlemad olid väga tundelised. Nad vajasid sagedasti ema kallistusi ja armastasid kõiki loomi, ka kõige pise- maid. Nad varjasid Disney filmide, näiteks „Bambi“ ajal pisaraid. Kui ühel poistest tekkis hirm, asus teine teda lohutama ja rahus- tama ning vastupidi. Kui nad olid sunnitud koos olema, näiteks auto tagaistmel, vajas kumbki oma ruumi. Kui nad olid sunnitud lahus olema, kibeleti teineteise seltsi. Katie polnud kindel, et poisid suvatsevad eales eraldi duši alla minna.

Ja, olles alati nurisenud, et Charlie iialgi vannitoa ust ei sulge, igatses Katie vannitoas kas või natuke privaatsust kogeda. Poisid olid viibinud tema kõrval juba sestpeale, kui olid roomama õppi- nud, millega iganes Katie parajasti ei tegelnud. Möödunud viie aasta jooksul polnud tal õnnestunud isegi vannis käia, ilma et tal oleks seltsilisi olnud.

Jah, tema elu polnud alati lihtne. Aga poiste oma? Nad ei paist- nud aduvat, et selline pereelu pole päris tavaline. Ema oli olemas, kuid isa puudus. Tema asemel oli onu Conner. Katie näitas pois- tele isa pilte ja jutustas korduvalt, kui väga isa oli kibelenud neid nägema. Ent siis oli ta läinud inglite juurde... Charlie oli kangelane, kes oli läinud inglite juurde...

Seega tundus Disney World hea mõte olevat. Nad olid selle ära teeninud.

Miki-Hiir ei suutnud poisse lõplikult ära väsitada. Kolm ööpäeva Disney Worldis paistis neid veelgi energilisemaks muutvat. Terve Sacramento-lennu aja nad nihelesid ja pärast ühe koha peal passimist jooksid nad hotellitoas ringi nagu kaks pöörast.

Nad suundusid Neitsijõe poole kohe pärast hommikusööki, ent maalilise teekonna asemel võttis neid vastu pime, sombune ja vihmane ilm. Katie oli üdini pettunud. Ta oleks tahtnud imetleda Conneri kirjeldatud ilu: mägesid, sekvoiametsi, lagedaid kaljusid ja lopsakaid orge. Parandamatu optimistina lootis ta, et hall taevas aitab poistel tukkuma jääda.

Ent see ei juhtunud kohe.

„Andy! on „Avatar“! Praegu on minu kord „Avatari“ vaadata!”

„Issa rist, miks ma seda kahes eksemplaris ei ostnud?!” ahastas Katie.

„Pese oma suu seebiga puhtaks,” pomises pahur Mitch tagaistmelt.

Raske oli kujutleda, mis juhtunuks siis, kui Charlie olnuks nendega. Abikaasal oli puudunud igasugune kannatlikkus ja ta oli olnud väga ropu suuga. Mereväelased punastasid, kui Charlie suu avas. Katie oleks tahtnud tagaistme poole röökida: *Ma viisin teid kuradima Disney Worldi! Vaadake seda neetud filmi koos!* „Kui pean teie näaklemise pärast auto peatama, läheb väga palju aega, enne kui me onu Conneri juurde jõuame! Ja seal lähete kohe nurka!”